

BEREGSZÁSZ-MOZAIK

Folyóiratunk a fiatalabb generáció látásmódját és hangját is érvényesíteni kívánja a Beregszász-tematika szövegeinek összeállításánál. A továbbiakban ezért olyan, Beregszászhoz különféle módon, mégis egyaránt szorosan kötődő rövid írások olvashatók, amelyek a város kulturális jelentőségének és képének személyesebb bemutatásához járulnak hozzá.

Gondolataim Beregszászról

Falusi lányként mindig is ódzkodtam a városoktól. Megszoktam a csendet, a friss levegőt, a kerti munkákat és a háziállatok gondoskodását. A városokról tudtam, hogy zajosak, koszosak és az emberek barátságatlanok. Első ízben Nagyszőlőst ismerhettem meg, mivel ez járásunk központja. Itt többségében ukrán anyanyelvűek laknak, és mivel én csak magyarul beszéltem, ezért mint aki foghúzásra megy, úgy gondoltam erre a városra. Sajnos megbélyegeztem, és ezt az érzést rá akartam és sokszor ráhúztam más városokra is. Ez alól Beregszász sem volt kivétel. Hiába mondták nekem, hogy ez egy magyar város, senkinek sem hittem. 13 évesen voltam itt először, de nem tudtam igazán, mélyebben megismerni, és talán nem is akartam. Ezután mindig csak átutazóban voltam.

Középiszkolás éveim alatt rengeteget gondolkodtam, hogy melyik felsőoktatási intézményt válasszam, körültekintően érdeklődtem minden iskoláról. Részben az osztálytársaim nyomására külföldre is beadtam jelentkezésemet, de mindezek ellenére két dolog lebegett a szemem előtt: szülőföldemen akarok maradni és magyar nyelven szeretnék tanulni. Ukrajnában egyedül csak a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola bizonyult megfelelőnek.

A főiskoláról tanáraitól rengeteg jót hallottam, s ezen felbuzdulva gyúrtam a Külső Független Tesztelésre (3HO) választott három tantárgyi vizsgámra. Sikeresen vettem az akadályt. Nagy lelkesedéssel adtam be papírjaimat a főiskolára, és izgatottan vártam az értesítéseket. Kedvező híreket kapva készülődtem a szeptemberi iskolakezdésre. Nem tagadom, még ekkor is tartottam a városi léttől: hogy megy majd a tanulás? Hogy fogom feltalálni magam a városban? Meg tudok majd szólalni ukránul, ahol majd épp megfordulok?

A szeptember rengeteg meglepetéssel várt, jó és rossz értelemben egyaránt. Első nap szembesülhettem az iskola rendszerével, amely részben tetszett, részben pedig megrémített. Láthattam azt, hogy itt szabályszerűen, időpontokhoz ragaszkodva dolgoznak a tanárok, a személyzet, a hallgatók. A főiskola rendszerét eleinte bonyolultnak láttam, és azt gondoltam, hogy egyes pontoknak semmi értelme sincs, ám napról napra megtapasztalhattam ennek ellenkezőjét.

A tanárok segítőkészek, de szigorúak is, mindenért meg kell dolgozni. Megtapasztalhattam azt, hogy itt – nem úgy, mint más felsőoktatási intézményben – a korrupciót megvetik, és teljes mértékben harcolnak ellene. Megláthattam azt, hogy ez az intézmény Kárpátalja oktatási, tudományos és kulturális központja, évente több rendezvényt bonyolítanak le itt, tanáraink kutatásai egyedülállóak, más külföldi tanintézményekkel karöltve tesznek az oktatás fejlődéséért.

A tanulás mellett akad idő pihenésre is, úgyhogy a diákok nyugodtan felfedezhetik maguknak Beregszászt. Így voltam ezzel én is: mire harmadéves hallgató lettem, megismertem és meg is szerettem. Többször tapasztaltam, valahányszor bementem egy-egy üzletbe, hogy ha az eladó töri is a magyar nyelvet, készségesen kiszolgál. Eleinte arra gondoltam, hogy ezzel csak a vevőket akarják becsalogatni. Hónapok hosszú sora megmutatta: bárhová menjek is, tiszteletben tartják azt, hogy az ukrán oktatás képtelen volt számomra olyan feltételeket biztosítani, amelyek által elsajátíthattam volna a hivatalos állami nyelvet.

Soha nem voltam még színházi előadáson azelőtt. Nagy érdeklődéssel mentem el a Kárpátaljai Megyei Magyar Drámai Színházba (Illyés Gyula Magyar Nemzeti Színház). Örültem annak, hogy van egy olyan hely, amely a magyar színészeket összefogja Kárpátalján, és így nem kallódnak el Magyarország különböző pontjain.

Ugyebár az embernek nemcsak szellemi táplálékkal kell élnie, hanem a testet is ápolnia kell, egészségére ügyelni. Nagy öröm volt számomra, amikor kipróbálhattam az itt található termálfürdőt, amely szinte egyedülálló a régióban. Mint mindenhol, itt is egy csoda részese voltam: magyar és ukrán anyanyelvűek nem rontottak késsel egymásnak, hanem együtt pihentek.

Csak ajánlani tudom az itt található Arany Páva hotel-éttermet, mely az egykori Beregmegyei Kaszinó, a Vérke partján helyezkedik el a város központi részén. Minden, ami a pihenéshez szükséges, itt megtalálható: kényelmes ágyak, minibár, éttermi részleg, mely megannyi különleges fogást kínál az ide érkezőknek.

Számos híres történelmi, irodalmi személyiség megfordult ebben a városban, rájuk emlékezve sok emléktáblát, szobrot emeltek: Jantsky Bélának, Kerényi Gyulának, Széchenyi Istvánnak, Tompa Mihálynak, Geleji Katona István erdélyi püspöknek, Bethlen Gábornak és Dr. Linner Bertalan sebész főorvosnak, valamint Pásztor Ferenc pápai prelátnak emléktáblát, Illyés Gyula és Bethlen Gábor erdélyi fejedelem emlékére mellszobrot, Zrínyi Ilonának domborművet állítottak, Fedák Sári szobrát Beregszász főterén, II. Rákóczi Ferenc lovas szobrát a Budapest téren helyezték el. Kérem, javítsanak ki, ha tévedek, de ebben a városban soha nem volt példa arra, hogy a magyar emlékműveket valaha is megrongálták volna. Az itt lakók tisztelik egymás hagyományait, nemzeti értékeit. Számomra ez az a város, ahol békességben együtt él a magyar és az ukrán nemzetiségű ember.

Bíró Bernadett

Most és akkor

*„Baby save it, we're wasted
I know we gotta slow it down
But when the waves come, you face them
And you know we can't stop it now.”*

Minden reggel erre ébredek, ahogy most is. Imádom a The Kills *Doing It To Death* című számát, de néha átérzem azt a közhelyet, miszerint nem szabad azokat a számokat ébresztőnek használni, amiket szeretsz. Főleg nem előnyös, ha egy olyan nap, mint a mai, ezzel kezdődik.

Tél van, hideg, szeles és esős idő, minden szürke, ráadásul ma van a születésnapom. Úgy gondolom, hogy ennél a napnál nem sok undorítóbb dolog létezik. Leírni is nehéz lenne, mennyire irtózom attól a gondolattól, hogy ezt a napot megünnepeljem. Egyetlen dolog, ami ilyenkor éltet, hogy ezen a napon Ő mindig mellettem van. Mára terünk van, velem jön Ő is, de előző este megkértem, hogy a mai nap ne szóljon, ne érjen hozzám, csak legyen ott. A hajnali fény úgy folyik be a kollégium ablakán, mint a tegnapi esti bor az ágyam alá. Igen, boroztunk. Mindig megejtjük, ha itt van. Ilyenkor nehezen indul neki a hajnal. Békés arccal alszik, hosszú, szőke haja eltakarta a szemét. Szép látvány. Felkelt, és szó nélkül szedte össze magát a tegnapi kábulat után.

Elindultunk az udvarra. A folyosón néhány álmos diák szédelt. Néhányan munkába készülődtek, valamiből muszáj megélni, mások meg a reggeli cigit intézték. Kávé illata járta át a ruháinkat, az udvarra érve még érződött, ahogy párolog ki belőle. A kollégium portása kedvesen kívánt jó reggelt, de közben láttam a vizsgálódó kíváncsiságát. Még ő sem hiszi el, hogy ilyen korán látja a fejem.

Az úton végig mögöttem jött és szó nélkül figyelt. Fekete öltözkéiben élettelen volt. Szőke haja lelapult az esőtől, de nem panaszkodott, mint ahogy azt máskor szokta. Az Ivan Frankó utca hozta a megszozott formáját, már reggeltől zajos és népes. Egy kisgyerek teljes hangereővel hallgat valami trash zenét. Emlékszem, mennyire idegesített ez az útszakasz, amikor idekerültem. A szaga volt az, amit először megjegyeztem, és egy régi emlék, amikor teljesen egyedül mentem haza erről a környékről. A kukák és a parkoló benzín áztatta aromája aznap este is bejárta még a lelkem legkisebb zugát is. Féltem, fáztam és egyedül voltam. Itt találkoztam egy kedves barátommal először. Köszönöm, főszuli, nélküled nem ismerhettem volna meg. Aznap este megölelt, és éreztem, hogy a főiskola még tartogat számomra egyet s más.

A főtéren végighaladva arra gondoltam, hogy ma szabad vagyok. A legközelebbi vizsgám csak négy nap múlva esedékes, addig még bőven van időm. A főiskola épülete ma is olyan vidám, kicsit sem érzi ennek a monoton, téli napnak a hangulatát. Ki boldog ilyenkor? Csakis a főiskola épülete lehet az a maga napsugárszíneivel. Milliószer utáltam már ezt a megjelenést. Pótvizsga, rossz zéhá, lemaradások... persze ez sem hatotta meg. Sokkal jobban szerettem, amikor szükségem volt egy otthonra és ott volt. Itt mindig egyedül lehettem tömegben, és nem is számítottam idegennek. Vagy akkor, amikor együtt örült velem. Sikeres pályázatok, jó eredmények, új barátok, régen várt csók, köszönöm!

Ahogy megláttam a Pro100 pubot, eszembe jutott, hogy a reggeli tervem után megiszunk majd egy teát, Ó meg én. Máskor természetesen sört választanék, de most nincs erre hangulatom. Visszatekintve az itt eltöltött éveimre, ebben a pubban is rengeteg esemény történt. A legtöbbre emlékszem is. A mai nap biztosan nem produkál majd feljethetetlen benyomásokat.

Annyira elmélyültem a gondolataimban, hogy észre sem vettem, már a jelzőlámpánál vagyunk. Ez egy ikonikus hely, ha azt mondod bárkinek, aki erre jártas, hogy a „szvetafonnál vagyok”, máris tudni fogja, melyik irányba induljon, ha találkozni akar veled. Nyolc másodperc szükséges, hogy átjuss az úttesten. Sokszor számolgattam, és

mindig megpróbáltam rekordot dönteni úgy, hogy a járókelők ne nézzenek hülyének. Ugyan ez egy város, de mindenki ismer mindenkit.

Áthaladtam a Vérke-hídon, Ő követett. Néha, amikor nincs pénzünk szórakozóhelyekre, a Vérke-parton szoktunk sörözni. Igaz, ez sokszor kényelmetlen, mert gyomorforgató a folyó, a bukójáról nem is beszélve, de errefele legalább nem zavar senki. Rengeteg beszélgetés, mély gondolatok emlékei tanyáznak annak a helynek a zugaiban. „Miért ember az ember?” „Mi lett volna, ha a történelem másként alakul?” „Létezik-e mennyország?” Kölykök vagyunk csupán, de néha öregnek érzem a lelkem.

A temetőn keresztül vezetett az utam a céloom felé. Éjszaka is jártam már itt, sosem voltam félős. Nem voltam egyedül, de annyira felemelő érzés volt, hogy egyedül sem rettegtem. A gondolatmenetem miatt kicsit jobb kedvem lett, a nap egyre ragyogóbban figyelt rám. Az eső elállt. A boldogságot az a friss szellő hozta felém, ami a borús felhőket elüldözte.

Ő megállt, érezte, nem jöhet tovább. Ázottan, feketében, de elfogadóan nézett utánam. Felértem a beregszászi hegy keresztjéhez és élveztem az egyedüllétet. Nagyon rég voltam már ennyire szabad. Egyedül azokkal az emlékekkel, amik itt születtek, de bárhová megyek is, már hozzám tartoznak.

Husztai Alexandra

Bereg100

Lampertháza, Lampertszász, Beregszász, Beregovo – így foglalnám össze négy szóban a „Vérke partján, szőlődombok lágy ölen”¹ fekvő várost, amely neveiben hordozza közel ezeréves történetét. Beregszász az utolsó magyar város Kárpátalján – bár már ez a megfogalmazás is sántít, hiszen köztudott, hogy a településnek már a fele sem magyar nemzetiségű. De aki ismeri ezt a helyet és a múltját, az fenn sem akad ezen, hiszen a hétnemzetiségű Beregszászban – ahogy egyszer hallottam – mindig is több nép élt együtt békességben. Akik nem ismerik az igazi arcát, azoknak túlságosan csendes kisvárosnak tűnik. Az ideérkező belső-ukrajnai turistáknak ez már Európa, a határ túloldaláról érkezőknek a titokzatos Kelet kapuja. Valójában ez a város se nem kelet, se nem nyugat, hanem egy különleges átmenet. Kultúrája,

1 Idézet Pitkin *Beregszász* című dalából.

lakosai, nyelve, minden szeglete utánozhatatlan. Hiába próbálnak a hágókon túlról éket verni közénk – masíroztak végig itt idegen fekete maszkosok, kikiáltották az itt élőket utolsó kontrabangyisztoknak² – a mi városunk akkor is többajkú marad. Aki nem hiszi, hát menjen végig a piacon.

A Beregszászi járás vásárlási Mekkája talán a város legforgalmasabb helye. Gyakorlatilag a város ezen szegletén bármit be tud szerezni az egyszeri halandó: az almától kezdve kisállaton és óvszeren át zseblámpáig – a külföldi látogatók legnagyobb megrökönyödésére. Ezerfelől hall az ember itt ukrán, magyar, orosz és mindenféle szót, a piacos kifőzdékben, gíroszosoknál és kávézóknál az itt élők anyanyelvein szolgálják ki: kit szlávul, kit magyarul, kit meg „kárpataljaiul”. Kora reggeltől kezdődik itt az élet. Aki nem szereti a tömeget, annak ajánlott 8 óra előtt elrendezni az ügyeit, mert itt utána ember ember hátán lesz. Ez a hangos és vidám csoda déltől kezdve egyre halkabb, délután két órára pedig teljesen kiürül. Utána már csak egy-két ór és bandákba verődött kóbor kuttyák mászkálnak arrafele.

Első, máig bennem élő emlékem a piacról az első osztály előtti nagybevásárláshoz köthető. Emlékszem, rettenetesen megijedtem a sok embertől és az árusorok tömkelegétől, riadtan csimpaszkodtam édesanyám karjába, mint egy kis makimajom. Ritkán jártam a városban, szinte csak akkor, amikor kórházba kerültem. Anyu Mickey egeres hátitáskát választott nekem. Nem tetszett, macskás táskát akartam volna, de nem mertem ellenkezni. (Akkor még nem sejtettük, hogy édesmindegy, hogy mi van a táskán, mert három hónap múlva úgyis leszakad a hátamról.) Egy félnapnyi vásárlás után olyannyira megtetszett ez a szibogó és életteli világ, hogy alig lehetett engem hazacipelni. Nem emlékszem, hogy akkoriban mi mennyibe került pontosan, csupán annyira, hogy a legolcsóbb fagyalt 25 kopek volt, és csak ritkán engedhettük meg magunknak, mert apu az állami munkahelyéről sokszor hónapokig nem kapott fizetést. Csodáltam, hogy anyu pénztárcájából a pénz nem akar kifogyni. Visszagondolva tudom, hogy szegény édesanyáméknak alig volt pénzük, nagy nehezen tudtak összekaparni az iskolakezdéshez elegendőt az otthoni zöldség- és tejeladásból. Akkoriban egy százas sok pénznek számított, egy gyereknek kész vagyon volt.

Hétvégén valóságos méhkassá válik a hét közben is jócskán forgalmas bazár. A környező falvakból idecsődülnek az emberek, hogy

a szükséges dolgokat beszerezzék a következő hétre. Aztán jön a hétfő, a piac legcsendesebb napja. A vásárhely szívében elhelyezkedő csarnok a hét kezdetén zárva van. Sokan ki sem pakolják ezen a napon a portékájukat, mert tudják, hogy ilyenkor mindenki vagy munkába megy, vagy a hétvégét pihen ki.

A zöldséges és gyümölcsös pultokon át az orrfacsaró húscsarnoknál kilépvé a kedvenc helyemen, a cigánysornál kötünk ki. Ha az előbb azt írtam, hogy bármit be lehet szerezni a piacon, akkor itt aztán végképp. A nagy lepedőkre kirakodott használt ruhák és cipők mellett megviselet és jó állapotú elektronikai készülékeket, kiegészítőket, gyermekjátékokat, félig kifogyott vagy Isten tudja, milyen országból kapott kozmetikai szereket kínálnak megvásárlásra. Egy fapadon régi laptopokat, DVD-lejátszókat és hangfalakat árul egy furcsa arcú férfi, vele szemben egy adag színes ruha mellett egy szép szürke szamovár várja leendő gazdáját. Általában fém cigarettatartók és porcelánarcú bohócbabák után kutatok itt, régebben ugyanis láttam itt ilyeneket.

Ha az egyszerű ember nem találta azt, amit keresett, a város másik nagy bevásárlócentrumában, az Imidzsben – vagy ahogy az itteniek hívják, az újpiacon – nagy eséllyel megleli. Kivéve hétfőn, mert akkor a piaci csarnokhoz hasonlóan itt is lehúzva marad a roló. Egy hatalmas épületben kapott helyet ez a központ, amely kínálat terén csupán annyiban különbözik a piactól, hogy ételt itt nem lehet beszerezni. Itt nem mászkál csupán száj tátva az ember azért, hogy agyonüsse az idejét. A sorok közötti szűk folyosókon haladva nem lehet azt a lüktetést megtapasztalni, mint odakinn a bazárban. Csendesebb, megfontoltabb és magányosabb hely ez.

Évek óta magam járok vásárolni a régen még félelmetesnek tűnő bácsikhoz és nénikhez, de a gyermekkori fél világnak tűnő százassal el sem indulok: már semmire sem lenne elég. A piacon szombatoként én vásárolok meg otthonra a régen annyira szeretett magyarországi pulykaparízsit és a Koszicskát,³ utóbbit a csarnokban. Meg talán fűszereket is vennem kell majd, de két-három csomag patkánymérget mindenképp. És mosógélt is: anyu a lelkemre kötötte, hogy hatliterest, ami igazából öt és fél. (A szamovárt, ha addig nem viszik el, poénból meg kellene venni...) Ha igyekszem, a város végén még elérem a marsutkát.⁴

Sz. Kárpáthy Kata

3 fonott sajt

4 iránytaxi

Beregszász city – itt vagyok!

Tettek városa

Beregszásszal való ismerkedésem régen történt. Miért olyan meglepő az ismerkedésünk? Mert nem vagyok beregszászi. Rahón születtem, Beregszászra négyévesen látogattam el először. Felejthetetlen élmény volt. Miért? Mi is oly meglepő és olyan jó egy városban?

Az ősz! Az ősz és az illat, amely egy életre bennem marad. Gyerekek voltam, reggel felkeltem és kimentem az erkélyre, a tető tele volt sárga levéllel, az utca is, nem volt meleg, de hideg sem. Akkor éreztem meg azt a csodás, őszi, hűvös, nedves, ébresztő, az elmúlást hozó levegő illatát. A kis fejemben rengeteg gondolat futott végig, ez volt az első ősz, amit nem otthon töltöttem. Eleinte félttem a várostól, nagy volt és zajos. Nem volt valami szimpatikus. A főtérenél messzebb nem is mentem, azt hittem, ott a világ vége, ha megyek, eltűnök. Szerettem a várost, de nagyon sokáig nem tértem vissza. Majd egy alkalommal mégis ellátogattam. Akkor már nyár volt, meleg és kellemes, néha fullasztó levegő vett körül. Az egyik unokatestvérem ballagott. Nem érdekelt a mulatság, én inkább a természetet néztem. Akkor fedeztem fel a temetőt: érdekes, óriási és varázslatos volt. Ezután megint sokáig nem látogattam ide. Na és végre újra a városomban. Most már nemcsak pihenni jöttem, hanem mondhatom, dolgozni is, vagyis tanulni, felvételizni. Megint nyár van, tombol a hőség, de én élvezem. Megyek az alig ismerős, már sokszor felújított, megváltozott házak, épületek mentén, és felébrednek a gyerekkori emlékeim. Boldog vagyok. Nemcsak a jelenem, jövőm köt össze ezzel a várossal, hanem a múlt is. Végre ellátogattam a „világvégi” városrészre, kiderült, hogy a piac, a rendőrség és a kedvenc sütis boltom van ott. Egy kicsit távolabb a vasútállomás, azokkal a vonatokkal, amelyek néhanapján idehoznak és el is visznek innen.

Felvettek! Nagy öröm tombol bennem és a szüleimben. Végre elkezdem a saját önálló életemet Beregszász cityben. Elkezdődött a tanulás. Megint ősz van. Már más, nem az, ami eddig. Az időjárás? A helyszínem? Vagy mi változott? Nem döbbsentem rá, még mindig nem. Beregszász? Mi is nekem? A szabadság-sziget, egy olyan hely, ahol nyugodtan lehetek az, aki vagyok, tanulhatom azt, amit szeretek, élhetem a saját kis életemet. Az álmok városa? Nem, a lehetőségek és a tettek városa. Van néhány kedvenc helyem a városban, ahol el lehet rejtőzni a zajos emberektől, a sok bajtól, és végre mélyen magamba nézni.

Az első ilyen hely ez a kereszthegy. Nem tudom, mi a hivatalos földrajzi elnevezése, de nekem kereszthegy. A megmászása nem könnyű feladat, de megéri. Amikor ott fent állok, a lelkem szabad, semmi nem gátol és nem szabályoz. Előttem a városom, mögöttem a Kárpátok, mi kell még a boldog pillanathoz? Szerintem semmi. Több kilométer szabad terület, szabad és senki által sem uralt, éppúgy, mint én. Néha valamilyen szabad madár repül a fejem fölött és köszön nekem. Milyen jó érzés annak lenni, akinek születettél...

A második hely ez a katolikus templom. Régen hatalmas épületnek tűnt. Most már valahogy kisebb, vagy én vagyok nagyobb, nem tudom. Itt mindent megkapok, mindent, amire szükségem van, mindent, ami erőt ad, mindent, ami táplál. Egy óriási neogótikus építmény, mely a város bármilyen pontján jól látszik, a saját négyzetes tornyával, ami egy kicsit egy minaretre hasonlít. A templom öt részből áll. Az első a bejárat, ahonnan meg tudjuk nézni a templom pompás belsejét. A második, amely mindig nyitva van, a kápolna, ahol olyan csend van, hogy a saját lélegzésem is hallod. Azután jön a főhajó és a szentély. Az utóbbi a legszakrálisabb hely. Ott található a gyönyörű oltár. Mellette pedig a sekrestye, amely bár egy kicsit hétköznapi, de akkor is megvan a saját varázsa. Itt nemcsak az Istennel találkozhatasz, hanem önmagaddal is. Mindenkinek ajánlom megnézni és egy rövid időt ott tölteni, senki nem bánja meg. A város igazi énjét, légkörét a kis utcákban és az eldugott részekben lehet megtalálni. Beregszászban is nagyon sok ilyen csodás utca van, ahol a fák szegélyezte járdákat még régi osztrák–magyar kocka díszíti, ahol a házak nem európai stílusú high-tech épületek, hanem a jól megszokott magyar kis, vagy épp nem kis kertes házak. Ilyenkor érzem a város „leheletét, szívdobogását, illatát”, azt az illatot, amit egykor éreztem, eggyé válok vele, hallgatok, érzem.

A főtéren áll a főiskola épülete, a volt törvényháza. Milyen pompás épület, milyen nagy és büszke. Van is mire. Egyszer királyi palota, törvényház, majd gyár, rom, és most a magyarság „tanítója” alma matere. Mennyit mesélne, mennyit érezne, ha tudna?!

Beregszász csodás, modern és egyben régi szellemű városka. Sok séta, sok évszak azt mutatja, hogy őseink jól tudták, hol és hogyan építsenek csodás, halhatatlan várost, amely nemcsak álmodozni enged, hanem tettere késztet. Ez az én városom, az én Beregszászom. Szerettem, szívemben van, és bár nem itt születtem, ide vágyom, itt élvezem igazán az életet.

Titor Zoltán